

ubevilgede Penge. Protokoltilførelsen af 21. Februar 1895 lyder i al sin Korthed saaledes: „I Anledning af en Meddelelse fra Krigsministeren om, at der er kommet Anmodning hertil om Forfærdigelse her af Patroner paa Vilkaar, at der betales 6 pCt. over Fabrikationsprisen som Vederlag til de Funktionærer, der benyttes ved Arbejdet, vedtog Udvalget at udtale, at det intet havde at erindre mod denne Foranstaltning, naar den ikke kom til at medføre nogen ekstraordinær Antagelse af faste Arbejdere og til at paadrage den danske Statskasse nogen som helst Udgift“.

Denne Protokoltilførelse er underskrevet af den daværende Formand for Finansudvalget N. J. Larsen og som Sekretær Christian Ravn, og den maa være Udtryk for de Aftaler, som den Gang have fundet Sted. Noget andet er der ikke, der kan forelægges officielt for Rigsdagen. Noget andet end dette er der ikke, der kan være Rettesnoren for de Medlemmer af Finansudvalget, der ikke sade i Finansudvalget den 21. Februar 1895. Det er for Resten en passant bemærket — jeg kommer til at se paa det ærede Medlem for Gudme (Rosager) — ejendommeligt at lægge Mærke til, at det er Finansudvalgets daværende Sekretær, der senere skal tage sig en Holmgang med Finansudvalgets nuværende Sekretær ovre i Gudmekredsen, det bliver sikkert en varm og god Holmgang.

Formanden: Dette ligger noget udenfor den foreliggende Sag.

Zahle: Ja, men det lavede lidt op.

Som man ser, tænkes der kun paa at gøre en Tjeneste mod dem, der have bestilt disse Patroner, der tænkes derimod aldeles ikke under hele denne Aftale paa at gøre en Forretning, der kan give Fortjeneste. Finansudvalget tænker ikke noget Øjeblik paa, at Statskassen ved det, der her aftales og tillades, skulde indvinde noget større Beløb, det tænker kun paa at sikre Staten mod Tab derved, at der antages ekstraordinært fast Mandskab, der senere har Krav paa Understøttelse fra Statens Side, eller ved, at Fabrikationen bliver saaledes, at den drives med Underskud. Paa, at der skulde kunne indvindes en Fortjeneste, tænker Finansudvalget slet ikke. Der er derfor heller ikke af Finansudvalget truffet nogen som helst Sikkerhedsforanstaltninger overfor, hvorledes der vilde blive disponeret over Fortjenesten.

Det er muligt, at der samtidig med

denne Aftale, for hvilken jeg her har oplæst den officielle Form, kan være faldet en Udtalelse fra daværende Krigsminister Thomsen om, at hvis der virkelig skulde tjenes noget, var der saamænd nok at anvende Pengene til. Men efter hvad der er oplyst i Finansudvalget af Medlemmer, der mene at kunne erindre noget om denne Sag, er det udtrykkelig det, han har sagt, at der var saamænd nok ude paa Fabrikken at anvende Pengene til. Hvis der da overhovedet skal lægges noget yderligere til Protokoltilførelsen, som er det eneste officielle, man har at holde sig til, er det kun dette, at Krigsminister Thomsen den Gang kan have udtalt, at hvis der virkelig skulde blive tjent en lille Smule derude, var der saamænd nok ude paa Fabrikken at anvende Pengene til. Man kunde saaledes faa en Driftsudgift dækket for Fabrikken ved et eventuelt ubetydeligt Overskud, men ud over dette er der sikkert ikke blevet tilladt Krigsminister Thomsen noget, og Finansudvalget, som er den eneste Del af Folkerepresentationen, som har haft med denne Sag at gøre, maatte derfor gaa ud fra, at der aldeles ikke vilde blive indvundet noget Beløb, større eller mindre, som kunde anvendes til Ting, som vare selve Fabrikationen uvedkommende.

Og saa gik Tiden. 6 Aar efter fik vi en Krigsminister, der var en særdeles dygtig Tekniker. Det var Krigsminister Madsen, der havde opfundet et Rekylggevær, denne herlige Kuglesprøjte, med hvilken man skal kunne dræbe et meget stort Antal Mennesker i Løbet af et Minut, og han begyndte ude paa Geværfabriken at fabrikere disse Rekylggeværer for private, men vel at mærke, uden at han havde indhentet noget Samtykke eller blot givet nogen Meddelelse derom til Rigsdagen. Han begyndte Fabrikationen i Foraaret 1904, og han fabrikerede i Tiden fra 1. April til 1. Oktober 1904 200 Rekylggeværer med Reservedele og 42,000 Magasiner. Han tjente paa dem 44,469 Kr. 73 Øre. Et saa stort Beløb fik han ud over alt, hvad der skulde gaa til Fabrikationen, altsaa en ren Nettogevinst. Det maa han antages at have indtjent til 1. Oktober 1904. Men saa i December 1904 begyndte hele Venstre i Finansudvalget — jeg siger udtrykkelig det samlede Venstre i Finansudvalget, for selv om vi ikke vare helt enige i, hvad vi tilsigtede, vare vi enige om at gøre Opposition mod daværende Krigsminister Madsen —, hele Venstre i Finansudvalget var enigt om ... (Afbyrdelse). Jo, det var hele Venstre enigt om. Det begyndte i